

Arrest

nr. 96 697 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. VAN LOOY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 18 april 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die dezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Darai Turkman, district Surkhi Parsa in de provincie Parwan. U bent Hazara van etnische origine en een soennitische moslim. U bent gehuwd en heeft drie minderjarige kinderen, allen geboren in Afghanistan. Uw familie zou zich in Iran bevinden. U verklaart dat u de broer bent van S.(...) A.(...), die commandant was van ‘Harakat’ (Mohseni) in jullie regio, onder het bevel H.(...) I.(...) S.(...). Ook u zou actief zijn geweest binnen Harakat, o.a. als chauffeur. Naar aanleiding van een breuk binnen de partij, werd I.(...) S.(...) gedood door mannen van G.(...) A.(...) en S.(...) D.(...), op aansturen van S.(...) A.(...). Uw broer zou toen de belangrijkste commandant zijn geworden van S.(...) A.(...) (Behsoud). In deze hoedanigheid heeft hij tweehonderd mannen van de afgesplitste groep laten arresteren en in de gevangenis van Bamyán opgesloten. Een tiental anderen, betrokken bij de moordpartij op I.(...) S.(...), werden opgehangen. Omdat u een gezin te beschermen had, werkte u nog slechts sporadisch voor de partij. Soms kwam u in de gevangenis van Bamyán en was u getuige hoe o.a. G.(...) A.(...) en S.(...) D.(...) door uw broer werden gemarteld. In 1375 (1996) volgde de afrekening en werd uw broer gedood. Nog dezelfde dag zou u met uw vrouw en kinderen naar Iran zijn gevlucht. Van een oom vernam u dat uw huis geplunderd en in brand werd gestoken. Uit angst te worden herkend zou u in Iran nooit documenten hebben aangevraagd. U werd in Iran verscheidene keren gearresteerd, maar telkens kon uw werkgever u voor veel geld vrijkopen. Dan vond uw vrouw werk en besloot u Iran te verlaten, op het einde van 2005. U reisde via Turkije naar Griekenland en verder naar Oostenrijk. In Oostenrijk vroeg u asiel aan maar op basis van uw vingerafdrukken genomen in Griekenland werd u naar Griekenland teruggestuurd. U werkte ongeveer twee jaar in een supermarkt te Patra en een jaar en een paar maanden op Kafalunia (eiland vanaf Patra). Vervolgens werkte u in Athene in een carwash. U kreeg psychologische problemen en zocht behandeling. Toen uw gezondheid beterde, ging u terug naar Patra. Omdat u er geen verblijfsvergunning had en de jobs er slecht betaalden, besloot u naar België te komen. Op 18 april 2011 diende u een asielaanvraag in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de genoemde commandanten alsook de familieleden van de slachtoffers van uw broer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend en wel om volgende redenen.

Ten aanzien van het CGVS verklaart u dat u in 1996 om politieke redenen uw land van herkomst verliet en met uw familie naar Iran diende te vluchten. Het is zeer opvallend dat de situering in de tijd van de genoemde feiten helemaal misloopt. Zo stelt u dat u in 1375 (1996), de dag dat uw broer werd vermoord, naar Iran vluchtte en daar tot 2005 verbleef in Isfahan (gehoorverslag CGVS p.2). U dan gevraagd waar uw kinderen geboren zijn, verklaart u dat ze alle drie in Afghanistan zijn geboren. U stelt expliciet dat uw jongste kind twee jaar oud was toen jullie naar Iran vertrokken. U er vervolgens op gewezen dat dit toch niet mogelijk is, gezien uw verklaring dat uw kinderen respectievelijk 15, 12 en 9 jaar oud zijn, begrijpt u de confrontatie niet en verwijst u naar uw psychologische problemen. U duidelijk gemaakt dat het belangrijk is te weten wanneer u Afghanistan heeft verlaten en dat uit uw verklaringen aangaande de leeftijden van uw kinderen, de jongste twee onmogelijk in Afghanistan kunnen geboren zijn, zegt u dat u het zich omwille van de problemen in Griekenland niet goed meer kan herinneren. Dat u geen precieze geboortedatums kan noemen is aannemelijk, maar dat u zich niet precies zou herinneren waar u kinderen geboren zijn, in Afghanistan of daarbuiten, is niet geloofwaardig (gehoorverslag CGVS p.3). U de vraag later opnieuw gesteld, zegt u dat de kinderen wellicht ouder zijn, maar dat ze alle drie in Afghanistan zijn geboren (gehoorverslag CGVS p.8). Uw uitleg komt weinig overtuigend over.

Bovenop deze verwarring aangaande het moment dat u Afghanistan verliet, komt tevens het feit dat u ten aanzien van het CGVS verklaart dat u tot 2005 in Iran hebt verbleven (gehoorverslag CGVS p.2 en p.3), terwijl u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u in 2000 Afghanistan heeft verlaten, en ongeveer vijf jaar in Iran verbleef alvorens in 2004 naar Turkije te vertrekken (zie vragenlijst DVZ vraag 35). U hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat dit een fout is. Een loutere betwisting is echter weinig aannemelijk gezien u ook eerder in dezelfde vragenlijst verklaarde dat u vijf jaar in Iran verbleef (zie vragenlijst DVZ vraag 9). Echter tussen vijf jaar en negen jaar verblijf in een derde land is het verschil dermate dat het hier moeilijk om een vergissing kan gaan.

Bovendien werd door de Belgische asielinstantie het dossier van uw asielaanvraag in Oostenrijk dd. 24 november 2005 opgevraagd (zie kopie asioldossier Oostenrijk aanwezig in het administratieve dossier). Het is bijzonder bevreemdend dat u ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties niets heeft gezegd over uw langdurig verblijf in Iran. U beweerde er dat u “in 2005 Afghanistan heeft verlaten”, terwijl dit in België - afhankelijk van uw versie van de feiten - schommelt tussen 1996 en 2000 (zie gehoorverslag Oostenrijk p.27).

Bovendien heeft u ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties met geen woord gerept over het politiek getinte vluchtrelaas zoals u dat ten aanzien van het CGVS naar voren bracht. Daar luidde het: "...dat u samen met een vriend een auto had gekocht, dat deze vriend op een avond bij u thuis aan een hartaanval overleed en dat vervolgens zijn vijf broers u ervan beschuldigden hem te hebben vermoord. Uit wraak hadden ze uw huis in brand gestoken en uw gronden afgepakt. Twee van de vijf broers werkten bij de overheid ..." (zie gehoorverslag Oostenrijk p.29). Deze vaststelling spreekt boekdelen.

Uit het bovenstaande blijkt dat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals verklaard ten aanzien van het CGVS, ernstig wordt ondermijnd.

Tevens verklaarde u ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties "...dat u een identiteitsbewijs had en een rijbewijs, die ongeveer drie jaar eerder in Kabul werden uitgevaardigd..." (zie gehoorverslag Oostenrijk p.29). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer dat u een taskara had van uit de tijd van Daoud, wat dateert van tientallen jaren terug (gehoorverslag CGVS p.2).

U geeft met andere woorden geen enkel zicht op het moment wanneer en de motieven waarvoor u Afghanistan heeft verlaten. De hoedanigheid van vluchteling kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Tot slot, u legt geen enkel document neer dat toelaat uw identiteit, reisweg of vluchtrelaas te verifiëren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Surkhi Parsa, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA, "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kaboel. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kaboel. Hoewel er zich een aantal districten in Parwan bevindt waar melding gemaakt wordt van veiligheidsincidenten kunnen de meeste districten als rustig beschouwd worden. Wat het district Surkhi Parsa betreft dient opgemerkt te worden dat er geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkhi Parsa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district

Surkhi Parsa van de provincie Parwan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker wijst erop dat hij psychiatrische problemen heeft en in Afghanistan talloze watertjes moest doorzwemmen waardoor het, gelet ook op het feit dat de gebeurtenissen in zijn leven zich in een sneltempo opstapelden, niet zo vreemd is dat zijn tijdsbesef ver te zoeken is. Hij bevestigt formeel dat al zijn kinderen in Afghanistan geboren zijn en stelt moeite te hebben om zich hun exacte geboortedata te kunnen herinneren. Wat betreft het tijdstip waarop hij Iran heeft verlaten, is verzoeker formeel dat hij tot 2005 in Iran heeft verbleven. Hij voegt eraan toe dat de verklaring die hij hieromtrent aflegde ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken louter op een vergissing berust en wijst erop dat men in zijn land van herkomst een andere kalender hanteert dan in België waardoor volgens hem het risico op vergissingen nooit veraf is. Verzoeker stelt ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties niets te hebben vermeld over zijn langdurig verblijf in Iran omdat zij er niet naar informeerden. Wat het vluchtrelaas betreft dat hij er vertelde, erkent hij in Oostenrijk een verzonden verhaal naar voren te hebben gebracht. De reden hiervoor was dat hij geen vertrouwen had in de Oostenrijkse asielinstanties. Dit is mede te verklaren door de psychiatrische stoornis waarmee hij te kampen heeft en waardoor hij de grootste vrees had voor samenzweringen tegen zijn persoon. Verzoeker geeft ook toe dat hij in Oostenrijk “niet de waarheid” vertelde toen hij verklaarde identiteitsdocumenten en een rijbewijs uitgegeven in Kabul te hebben. Hij beschikt immers enkel over een taskara, maar deze werd vernietigd bij de brand in zijn huis. Verzoeker stelt dat hij niet lichtzinnig de vlucht nam, gelet ook op het feit dat hij hierdoor een vrouw en drie kinderen heeft moeten achterlaten.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert deze wetsbepaling en stelt van oordeel te zijn dat de huidige situatie in Afghanistan voor hem allerm minst veilig is en een terugkeer alleszins grote risico's inhoudt op de aantasting van zijn fysieke integriteit. Het feit dat de provincie Parwan nog steeds tot de meer stabiele provincies rond Kabul zou worden gerekend, betekent te gene dele dat het er veilig is, aldus verzoeker die meent uit ervaring te spreken.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) hij zeer verschillende en uiteenlopende verklaringen aflegde en zodoende geen enkel zicht biedt op het moment wanneer en de motieven waarvoor hij Afghanistan heeft verlaten, (ii) hij geen enkel document neerlegt dat toelaat zijn identiteit, reisweg of vluchtrelaas te verifiëren en (iii) er actueel voor burgers in het district Surkhi Parsa van de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan erkend worden als vluchteling en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker geen enkel zicht biedt op het moment wanneer en de motieven waarvoor hij Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker legde hieromtrent zeer verschillende en uiteenlopende verklaringen af.

Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker zijn land van herkomst reeds in 1996 te zijn ontvlucht, net na de moord op zijn broer, en vervolgens tot 2005 in Iran hebben verbleven, een periode van een negen- à tiental jaar (gehoorverslag, p. 2 en 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf hij echter aan Afghanistan pas eind 2000 te hebben verlaten en sprak hij over een verblijf in Iran van ongeveer een vijftal jaar (verklaring, 5 mei 2011). Verzoeker blijft er bij dat al zijn kinderen in Afghanistan zijn geboren hetgeen, gelet op het feit dat blijkens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en nadien bij het Commissariaat-generaal zijn jongste zoon 9 of 10 jaar is en de twee anderen 12 en 15 jaar, betekent dat hij zijn land van herkomst pas ten vroegste begin 2002 zou hebben verlaten. Tijdens zijn eerdere asielaanvraag in Oostenrijk situeerde verzoeker zijn vlucht uit zijn

land van herkomst nog recenter in de tijd door te verklaren dat hij Afghanistan pas op "25.03.2005" verliet (stuk 16, asiëldossier Oostenrijk, gehoorverslag p. 27).

Verzoekers beweerde psychiatrische problemen, die hij niet met enig medisch attest staft, en zijn uitleg dat de gebeurtenissen in zijn leven zich in een sneltempo afspeelden, verklaren noch rechtvaardigen geenszins zijn manifest uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten en de periode van zijn verblijf nadien in Iran. Zijn huidige verklaring de Oostenrijkse asielinstanties niets te hebben verteld over zijn langdurig verblijf in Iran omdat zij er niet naar informeerden, is niet ernstig. Uit het asiëldossier Oostenrijk blijkt immers dat verzoeker er verklaarde dat hij Afghanistan pas op 5 maart 2005 had verlaten en na een korte periode van rondzwervingen in Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland het Oostenrijks grondgebied op 24 november 2005 illegaal was binnengekomen.

Verzoeker legde ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties ook geheel andere verklaringen af omtrent de reden waarom hij zijn land van herkomst had verlaten. Hij verklaarde er dat een vriend met wie hij samen een auto had gekocht op een avond bij hem thuis aan een hartaanval was overleden, waarna diens vijf broers, waarvan er twee bij de overheid zouden werken, hem ervan beschuldigd hadden hem te hebben vermoord en uit wraak zijn huis in brand hadden gestoken en zijn gronden hadden afgepakt ('Asiëldossier Oostenrijk'). In het kader van zijn huidige asiëlprocedure in België verklaart verzoeker echter dat hij Afghanistan onmiddellijk is ontvlucht na de moord op zijn broer S.A., een belangrijk commandant van de partij 'Harakat' (Mohseni) verantwoordelijk voor het opsluiten van tweehonderd mensen in de gevangenis van Bamyan, het folteren van personen betrokken bij de dood van bevelhebber H.I.S. en het ophangen van een tiental van hen. Verzoeker durft om deze reden dan ook niet meer terug te keren uit vrees problemen te krijgen en gedood te worden door de slachtoffers van zijn broer, en hun families (vragenlijst 5 mei 2011, p. 3 en gehoorverslag 12 maart 2012, p. 4-9).

Verzoeker erkent thans in zijn verzoekschrift bij zijn asiëlaanvraag in Oostenrijk een verzonnen verhaal naar voren te hebben gebracht. Hij stelt dat hij de asielinstanties er niet vertrouwd en wijt dit deels aan zijn psychiatrische stoornis. Verzoeker legt van deze stoornis evenwel geen begin van bewijs neer. Hij geeft ook toe de Oostenrijkse asielinstanties niet de waarheid te hebben verteld toen hij hen zei dat hij over een identiteits- en rijbewijs beschikte, die, zo verklaarde hij destijds, hem drie jaar eerder in Kabul waren uitgevaardigd (zie gehoorverslag in 'Asiëldossier Oostenrijk'). Dat verzoeker de Oostenrijkse asielinstanties niet vertrouwd is hoe dan ook geen aanvaardbare verschoningsgrond om er een verzonnen verhaal te brengen.

Van een asiëlzoeker mag echter worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven.

Gelet op zijn tegenstrijdige, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen alsook de vaststelling dat hij geen enkel document neerlegt dat toelaat zijn identiteit, reisweg of vluchtrelaas te verifiëren, kan aan verzoekers relaas geen geloof worden gehecht. Verzoeker kan zich dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 16, map Landeninformatie) blijkt dat er actueel voor burgers in het district Surkhi Parsa van de Provincie Parwan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar in een ander daglicht plaatsen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER